

[Thoft]

Hver eneste gang der sker noget nyt på forsvarsområdet, er forsvarsministerens og militærets taktik den samme. Det gælder, enten der er tale om ny strategi, eller der er tale om forstærkningsaftaler eller forhåndsoplagring af materiel. Fremgangsmåden er som følger: først indøver man en ny og lovløs praksis under iagttagelse af absolut tavshed. Hvis det uheldige skulle ske, at den nye praksis opdages og offentliggøres, benægter de såkaldt ansvarlige det, lige indtil vi andre står med alle beviserne i hænderne, og så erkender man kun det, vi er i stand til at bevise.

Det næste skridt er, at den ulovlige praksis gøres lovlig. Det sker ved, at man fortolker den ulovlige praksis som liggende inden for allerede aftalte rammer. Og hvis det så kritiseres, svarer de såkaldt ansvarlige, at der jo ikke er noget nyt i sagen. Det er bare en hævdundet praksis, som nu bliver skrevet ned.

På den måde bruger ministeren den informationspligt, han har over for dette ting, til det modsatte af information, til misinformation. Den offentlige debat undgås, kritikerne sættes i bås, først fordi de ser spøgelse, som der ikke er begrundelse for, og bagefter fordi de er nogle underlige kvævulanter, der ikke vil affinde sig med tingenes tilstand, som den jo har været længe. Undervejs kan man jo altid, sådan som også udenrigsministeren gør det i dag i Berlingske Tidende, krydre angrebene på kritikerne med, at de nok er skjulte agenter for russerne, eller også har de ikke fået deres oplysninger om den ulovlige praksis på lovlig måde, og det har jo lige netop været fremgangsmåden i sagen om den nye NATO-strategi. Forfalskningen af samtidshistorien sættes på den måde i system efter bedste totalitære mønster.

NATO har længe ikke bare drøftet, men også skrevet og udsendt communicateer, planlagt og arbejdet efter de nye »slå dybt«-doktriner, som arbejder med et såkaldt offensivt fremskudt forsvar. Klavs Birkholm har i Information i går på udmærket vis redegjort for disse ting.

Våbenproducenterne er langt fremme med de våben, som skal understøtte den nye strategi, og amerikanerne og tyskerne har allerede gjort den nye strategi til gældende strategi på det mellemeuropæiske område. Den amerikanske håndbog i den nye krigsførelse er

udarbejdet, osv., osv. Men i lille Danmark står vores forsvarsminister på folketingets talerstol og hævder, at der ingen ny strategi er på vej, men selvfølgelig kan NATO lave offensive operationer, har vi fået at vide i dag. Når Warszawapagten kan lave offensive operationer, siger forsvarsministeren, så er det, fordi de har en kampevne, der langt overstiger det, der er nødvendigt til rent defensive formål. Jeg kan forestille mig Warszawapagtgeneraler stå og sige fuldstændigt det samme om de nye NATO-doktriner: NATO har en kapacitet, som rækker ud over det, der er nødvendigt til rent defensive formål. Ja vel, siger forsvarsministeren, men det er i orden, at man foretager et angreb, når de andre først har foretaget et angreb.

Der er så problemet med den militære mistæksomhed. Af den amerikanske felthåndbog FM 100-5, som jo har været citeret en del, skal jeg citere nogle få afsnit, nemlig kapitel 1, side 5 – i min oversættelse:

»Airland Battle, altså luft- og landslaget, vil domineres af de styrker, som genvinder initiativet, og som med angreb langt i dybden og beslutsom bevægelse er i stand til at ødelægge modstanderens evne til at kæmpe og organisere sig i dybden. Ved at udvide slagmærken og integrere konventionelle, atomare, kemiske og elektroniske midler kan styrkerne udnytte fjendens sårbarhed maksimalt. Slaget omfatter såvel nærkamp som kamp mod de styrker, der nærmer sig fra fjendens baglinje. Hvis USA kæmper på denne måde, kan vi hurtigt begynde offensive aktioner med indsættelse af luft- og landstyrker og dermed afslutte kampen på vores betingelser«.

Senere i den samme felthåndbog, i kapitel 2, side 3, er det anført:

»I Airland Battle-doktrinen samarbejder både vore konventionelle styrker og, når tilfælde er givet, vores atomare styrker og kemiske styrker. Dette gælder også vores operationer sammen med andre grene af forsvaret samt allierede styrker.«

Her kommer Danmark altså ind i det.

I kapitel 17 i den samme håndbog, som handler om strategiens anvendelse i NATO, hedder det om Nordregionen af ACE, altså Allied Command Europe:

»Nordregionen af Europakommandoen omfatter militære styrker i Vesttyskland, Norge og Danmark. Hver nationale styrke